

(1934 -)

MEHMET HAMİD GÜVEN

1934'te Adıyaman'ın Kaş Köyü'nde doğdu. Şu an Malatya'da ikamet etmektedir. İki kez Bediüzzaman Hazretleri'ni ziyaretle şereflenmiştir. O dönemde Kur'an ve iman davasına hizmet eden birçok Risale-i Nur talebesi gibi, o da karakol ve hapishanelerden hissesine düşeni almıştır.

İşte kadim dostum ve meslektaşım, emekli öğretmen Cumali Hanbay'ın yardımlarıyla aldığımız video kayıtlarının çözümü:

Kendinizi tanıtır mısınız?

Benim ismim Mehmed Hamid Güven. Bana Köyde Hamid, dairede ise Mehmet derlerdi. 1934'de Adıyaman'ın merkez köylerinden eski adıyla "Pevrikan", yeni adıyla "Kaş" Köyü'nde doğdum. 1942'de fakirlik dolayısıyla babam Adıyaman'dan Malatya'nın Kemerköprü Köyü'ne geldi. Oranın Tortum mezrasında çiftçilik yapmaya başladı. Biz çocuktuk, ama arazide çalışıyorduk. Askerliğimi yaptıktan sonra Malatya Sağlık Müdürlüğü'ne intisap ederek, orada çalışmaya başladım. 1957'de ise DDY (Devlet Demir Yolları) Sağlık Müdürlüğü'nde çalışmaya başladım.

ÜSTAD'A YETİŞEMEYİNCE AĞLAMAYA BAŞLADIM

—Risale-i Nur'u nasıl tanıdınız?

—Sene 1957. Devlet Demiryollarında çalışırken kısım şeflerimizden Tarık Aytekin kardeşimiz vardı. Risale-i Nur'u çok iyi biliyordu. Risale-i Nur'u bana ilk defa o kardeşimiz verdi. O, bütün mesaisini Risale-i Nur hizmetlerine vermişti. Her sene Üstad Hazretleri'ni ziyarete giderdi. Hatta bazen altı ayda bir gittiği de olurdu. Üstad'dan mesajlar getirir, bizleri sevindirirdi. Biz de onun etrafında Risaleleri okur ve dinlerdik. Bu vesile ile hizmetle tanışmış olduk.

—Üstad Hazretleri'ni ilk defa ne zaman ve kaç defa ziyaret ettiniz?

—İki defa ziyaretim oldu. İlk ziyaretimde biraz yorgunluk ve sıkıntı vardı. Kısım Şefi Tarık Bey bana: "Gitme, Üstad rahatsız, görüşmüyor" dedi. Ben o zaman Demiryolu Spor'da güreş yapıyordum. Kendi kendime düşündüm ki: "Eğer Üstad'ın duasını alırsam milli güreşçi olurum." Yani biraz da o amaçla gitmiştim. Tarık Bey bana:

"Ankara'da Said Özdemir'i gör, o sana kolaylık gösterir" dedi.

Ben Ankara'da Hacı Bayram'a gittim. Said Özdemir Ağabey'de üç gün misafir kaldım. Said Özdemir, Tahsin Tola, bir de Binbaşı Hayri Bey vardı. Onların ders ve sohbetlerinde bulundum. Said Özdemir Ağabey bana bir mektup verdi. Bunu Eskişehir'de Muhittin Yürüten'e ver, o sana kılavuzluk yapar" dedi.

Eskişehir'e vardım. Muhiddin Yürüten Eskişehir Köprübaşı'nda saatçiydi. Mektubu götürdüm, fakat Muhiddin Bey yoktu, ben de mektubu çırağına verdim. Treni kaçırmamak için beklemedim.

Isparta'ya, Nuri Benli'nin otelinde vardım. Sabahleyin bana: "Hoca Kıra gitti, dönünce seni görüştürürüz" dediler. Ben üç gün bekledim Isparta'da.

Sonra duydum ki Üstad Afyon'da, ben de Afyon'a gittim. Hacı Âşıklar Sokağı'ndaki Asiye Mülazimoğlu'nun evine vardım. Dediler: "Üstad Emirdağ'da". O zaman araba bulmakta bir mesele tabi. Bir posta arabasıyla Emirdağ'a ulaşarak, Çalışkanlara gittim. Orada da dediler ki: "Üstad Eskişehir'e gitti." Böyle olunca ben duyulandım, sıkıntıya düştüm, uzun zamandır dolaşıyordum.

İkinci namazından sonra tekrar bir posta arabasına bindim. Eskişehir'e vardığımda akşam ezanı okunuyordu. Akşam namazını Çarşı Camii'nde kıldım. Fakat hiçbir yer, adres bilmiyordum. Oradaki dersaneyi de bilmiyordum. Yine duygulandım ve ağlamaya başladım. Meraktan oradaki cemaat başıma toplandı: "Sen niye ağlıyorsun?" dediler. Ben de, "Yahu bu memlekette ağlamak yasak mı?" dedim. Sonra aşağı doğru yürümeye başladım. İhtiyarsız bir otelin önüne geldim. İradem beni oraya sevk etmişti. Bir yer istedim. Bana ikinci kata filan odaya çık" dediler. Odaya çıktım, iki kişilikti. Baktım, babayığit, sıhhatli bir arkadaş var orada. Bana dedi:

"Sen nereden geliyorsun?"

"Malatya'dan geliyorum" dedim. "Ben de Ankara Haymana'dan geliyorum" dedi. Kürtçe konuşuyordu benimle. "Haymanada Kürt var mıdır?" dedim. "Var, Haymana hep Kürt'tür, sen niye geldin?" dedi bana. "Ben Üstad'ı görmeye geldim, Üstad nerededir?" dedim. "Üstad bu otelin sahibi Abdulvahid Tabakçı'nın evindedir" dedi. Bahçedeki Üstad'ın taksisini gösterdi. Sevinçten sabaha kadar uyuyamamıştım, dualar ettim, teheccüd kıldım. Taksi bahçede duruyordu. Üstad'ı nasıl göreceğim diye düşünüyordum. Sabah namazından sonra Köprübaşı'na Muhiddin Yürüten'in dükkânına gittim. Bana kızdı: "Sen bir mektup getirmişsin, Hocayı görecektin, sen niye böyle yanlış işler yaptın?" diye biraz kızdı. Ben: "Kusuruma bakma benim cehaletime ver" dedim.

Cumali Hanbay, Mehmed Hamid Güven, Ali Yetkin

ŞİMDİ İRANLI RÜSTEM, YUNANLI HERKÜL DE OLSA İMANA ÇALIŞIRLARDI

Eskişehir'deyiz. Muhittin Yürüten önüme düştü, Üstad'ın Odunpazarı'ndaki evine götürdü beni. Orada gördük ki: Polisler Üstad'ın evini tarassut ediyorlar. Muhittin Ağabey kapıyı çaldı, beni içeri bıraktı gitti. Ben orada biraz oturdum. Üstad'ın bir talebesi bana biraz sitem etti. "Sen polisleri görmedin mi, niye geldin?" gibi. Ben: "Üstad'ı görmeden gitmem" diye ısrar ettim. Epey bekledikten sonra Hüsnü Bayram Ağabey geldi: "Üstad seni bekliyor" dedi. Heyecan ve sevinçten titremeye başlamıştım. Üstad içeride divanda oturuyordu. Onu görür görmez ağlamaya başladım, eline sarıldım, öptüm. Üstad elini başıma koydu, dua ediyordu. Duadan sonra biraz kendime geldim. Üstad: "Sen nereden geliyorsun?" dedi. "Malatya'dan geliyorum" dedim. Dedi: "Abdülkadir Hoca orada mıdır?" Hâlbuki ben Abdülkadir Hoca'nın fotürü var diye, arkasında namaz kılmıyordum. Üstad: "Ona selam söyle Risale-i Nur'u okusun, derslere katılsın" dedi. Ben öyle oldum ki, zihnimde olan bütün her şeyi unuttum gitti. Ayrı bir halet-i ruhiye sardı beni. Sonra şöyle dedi: "Sen Hastalar Risalesi'ni bana şerh et." Yani, "Hastalığın günahları temizlediğini, sabredenler için günahlarının gittiğini..." Üstad daha sonra da bana şunu söyledi: "Bu asırda İranlı Rüstem, Yunanlı Herkül de olsa imana çalışırlar, ihlâşlı ameller kazanırlar, kabre imanlı girmeye çalışırlardı. Bu asır iman asırındır." Ben tekrar elini öptüm. O da benim anlımdan öptü. Yanından ayrıldık.

—Güreşlerde birinci olmak için dua istemediniz mi?

—Yok, onların hepsi benim aklımdan gitmişti zaten. Hiçbir şey aklımda kalmadı o sırada. Sonra her şeyi sıfırdan başladık. Oradan trene binip tekrar Malatya'ya geldim. Yatsı ezanı okunmuştu, hemen Abdülkadir Hoca'nın camisine gittim. Birkaç kişi vardı yanında. Dedim: "Efendim ben Üstad'ın yanından geliyorum, sana selamı var." Hemen ayağa fırladı, selamımı aldı. Yaşlı bir adamdı, gözlerimden öptü. "Ne dedi?" diye sordu. "Dedi ki Risale-i Nur'u okusun." Hemen müezzini Mustafa'ya: "Git kitapları getir" dedi. Osmanlıca Risaleler geldi. Abdülkadir Hoca o gün derslere başladı ve bir daha da hiç bırakmadı. Artık bizde yapılan dersleri de hızlandırdık.

1959 Eylül ayında bir kere daha Üstad'a ziyarete gidebildik. Bu sefer çok rahat olmuştu. Isparta'ya gittim, elini öptüm, dedi: "Ben ziyaretlerinizden sıkılıyorum, dua her yerden yerini bulur, ben hastayım" dedi. Ondan sonra döndük geldik.

KARAKOL VE HAPİSHANE

—Bu hizmette bulunduğunuz müddetçe başınıza herhangi bir hadise geçti mi?

—Oldu. 1965 de biz yeni bir Dersane almıştık, onunla ilgilidir. Mehmet Küçükağa gelmişti, bizim evde ders okuyorduk. O dedi: "Bu, evde olmaz, bir dersane almamız lazım" dedi. Hepimiz memurduk, fazla paramız yoktu. Dedim: "Senin hafızlığın var mı?" Dedi "var" Malatya'nın zenginlerinden Mehmet Vaizoğlu vardı. Hatta İmam Hatip Okulu'nu da o yaptırmıştı. Ona gittik. Mehmet ona bir Kur'an okudu, manasını şerh etti, güzel sesi vardı. Sonra Sözlere kitabından bir ders okuduk. Dersten sonra, Mehmet Küçükağa ona dersane ihtiyacını anlattı. Mehmed Vaizoğlu, o zamanın parasıyla üç bin lira verdi bize, Allah ebediyen razı olsun. Böylece biz Dersanemizi almış olduk.

Bir gün bu dersanede iken polisler geldi, beni derdest edip götürdüler. Polislere dedim: "Burası benim evimdir, yapmayın..." ama nafile. Giderken Osman Alper isminde bir kardeşimize rastladık. Ona Kürtçe olarak: "Sakın Dersaneye gitme, polisler var, arkadaşlara haber et" dedim." O zaman polis bana bir tokat vurdu, sonra "sen ne dedin?" diye sordu. "Git aileme haber ver, beni polis götürüyor, iyiyim" dedim. Üç gün nezarete kaldım. Mahkemede hâkim bizi bıraktı, sonra en sonunda beraat ettik. Kitaplarımı da aldım, Birinci Şube'nin önüne geldim. "Bak memur bey kitaplarımı aldım, yine evime gidiyorum" dedim. "Seni yine içeriye alırım" dedi. "Sen bilirsin" dedim. Daha sonra iş yerimde bana, "sen burada Nurculuk yapıyorsun" dediler ve beni Fevzipaşa'ya gönderdiler. Orada altı sene görev yaptım. Oradan da İskenderun'a sürdüler. Sonra emekli olduk. Hizmete devam ediyoruz.

1980 İhtilalı'nda de bizi 163. maddeye muhalefetten ifadeye çektiler. Ben itfaiye şefiydim. Orada yüzeli kişi cemaatle namaz kılıyorduk, bizi şikâyet ettiler. Beni bir sene hapis yatırdılar. Çok şükür şimdi evimdeyim.

Bir de, biz eskiden nerde bir mahkeme olsa oraya giderdik. Ankara'ya, Diyarbakır'a, Mersine her yere giderdik. Hangi kardeşimiz mahkemeye düşse onu yalnız bırakmazdık.

—Bu hizmetteki kardeşlerimize vermek istediğiniz bir mesaj, bir tavsiye var mı?

—Şunu söyleyeyim: "Kim çok hizmet ederse, Cenab-ı Allah dünyada da, ahirette de onun işlerini kolaylaştıracaktır. İhlâsla, sadakatle hizmete devam edenler kazanır. Kardeşlerime tavsiyem, "maddenin değil, mananın ve hizmetin peşinde koşsunlar."